EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 16.7.2021
COM(2021) 388 final

ANNEX

BILAG

til

Forslag til Rådets afgørelse

om Den Europæiske Unions tiltrædelse af konventionen om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område ("domskonventionen")

{SEC(2021) 279 final} - {SWD(2021) 192 final} - {SWD(2021) 193 final}

KONVENTIONEN OM ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE AF UDENLANDSKE RETSAFGØRELSER PÅ DET CIVIL- OG HANDELSRETLIGE OMRÅDE

De kontraherende parter i denne konvention,

Som ønsker at fremme effektiv adgang til domstolsprøvelse for alle og lette regelbaseret multilateral handel og multilaterale investeringer samt mobilitet via retligt samarbejde,

Som er overbevist om, at et sådant samarbejde kan styrkes gennem indførelse af et ensartet sæt overordnede regler for anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område for at lette en effektiv anerkendelse og fuldbyrdelse af sådanne afgørelser,

Som er overbevist om, at et sådant forstærket retligt samarbejde navnlig kræver en international retlig ordning, der giver større forudsigelighed og sikkerhed i forbindelse med den globale udveksling af udenlandske retsafgørelser, og som supplerer konventionen af 30. juni 2005 om værnetingsaftaler,

har besluttet at indgå denne konvention herom og er blevet enige om følgende bestemmelser –

KAPITEL I – ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1
Anvendelsesområde

1. Denne konvention finder anvendelse på anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. Den omfatter navnlig ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender.

2. Denne konvention finder anvendelse på anerkendelse og fuldbyrdelse i en kontraherende stat af en retsafgørelse truffet af en domstol i en anden kontraherende stat.

Artikel 2
Udelukkelser fra anvendelsesområdet

1. Denne konvention finder ikke anvendelse på

a) fysiske personers retlige status samt deres rets- og handleevne

b) underholdsforpligtelser

c) andre familieretlige anliggender, herunder ordninger for formueforholdet mellem ægtefæller samt andre rettigheder eller forpligtelser i forbindelse med ægteskab eller lignende partnerskabsforhold

d) testamenter og arv

e) insolvens, akkord, likvidation af finansielle institutioner og tilsvarende forhold

f) personbefordring og godstransport

g) grænseoverskridende havforurening, havforurening i områder uden for national jurisdiktion, havforurening fra skibe, begrænsning af erstatningsansvar for søretlige krav og generelt gennemsnit

h) erstatningsansvar for atomare skader

i) juridiske personers eller sammenslutninger af fysiske og juridiske personers gyldighed, ugyldighed eller opløsning, samt gyldigheden af beslutninger truffet af deres organer

j) gyldigheden af indførelser i offentlige registre

k) ærekrænkelse

l) privatlivets fred

m) intellektuel ejendomsret

n) væbnede styrkers aktiviteter, herunder deres personales aktiviteter under udøvelsen af deres officielle hverv

o) retshåndhævelsesaktiviteter, herunder retshåndhævelsespersonalets aktiviteter i forbindelse med udøvelsen af deres officielle hverv

p) kartelsager (konkurrence), medmindre afgørelsen er baseret på en adfærd, der udgør en konkurrencebegrænsende aftale eller samordnet praksis mellem faktiske eller potentielle konkurrenter med henblik på fastsættelse af priser, afgivelse af manipulerede bud, fastsættelse af produktionsbegrænsninger eller kvoter eller opdeling af markeder ved at fordele kunder, leverandører, territorier eller handelslinjer, og hvor en sådan adfærd og dens virkninger begge fandt sted i domsstaten

q) omlægning af statsgæld ved hjælp af ensidige statslige foranstaltninger.

2. En retsafgørelse er ikke udelukket fra denne konventions anvendelsesområde, når et spørgsmål, som denne konvention ikke finder anvendelse på, kun er opstået som et præjudicielt spørgsmål i den sag, hvor retsafgørelsen er truffet, og ikke var tvistens egentlige genstand. Den omstændighed, at et sådant spørgsmål opstod som led i de kontradiktoriske retsforhandlinger, kan navnlig ikke i sig selv medføre, at tvisten udelukkes fra konventionens anvendelsesområde, hvis dette spørgsmål ikke var tvistens egentlige genstand.

3. Denne konvention finder ikke anvendelse på voldgiftssager og lignende sager.

4. En retsafgørelse er ikke udelukket fra konventionens anvendelsesområde, blot fordi en stat, herunder en regering, et regeringsorgan eller en af staten bemyndiget person, er part i tvisten.

5. Intet i denne konvention indskrænker privilegier og immuniteter, som er indrømmet stater eller internationale organisationer for så vidt angår disse og deres ejendom.

Artikel 3
Definitioner

1. I denne konvention forstås ved –

a) "sagsøgt": en person, overfor hvem kravet eller modkravet blev fremsat i domsstaten

b) "retsafgørelse": enhver af en domstol truffet realitetsafgørelse uanset dens benævnelse, herunder en dom eller en kendelse, og tillige en af domstolen (eller en af det relevante dommerkontor) foretaget fastsættelse af sagsomkostninger, forudsat at fastsættelsen vedrører

en realitetsafgørelse, der kan anerkendes eller fuldbyrdes i henhold til denne konvention. Et foreløbigt sikrende retsmiddel betragtes ikke som en retsafgørelse.

2. En enhed eller person, der ikke er en fysisk person, anses for at have sit sædvanlige opholdssted i den stat –

a) i hvilken dens vedtægtsmæssige hjemsted ligger

b) i henhold til hvis lov den blev stiftet,

c) i hvilken dens hovedkontor ligger, eller

d) i hvilken dens hovedforretningssted ligger.

KAPITEL II - ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE

Artikel 4
Almindelige bestemmelser

1. En retsafgørelse, der er truffet af en ret i en kontraherende stat (domsstaten), skal anerkendes og fuldbyrdes i en anden kontraherende stat (den anmodede stat) i overensstemmelse med bestemmelserne i dette kapitel. Anerkendelse eller fuldbyrdelse kan kun afslås af de grunde, der er anført i denne konvention.

2. Der foretages ingen realitetsprøvelse af afgørelsen i den stat, som anmodningen rettes til. Der må kun foretages en prøvelse, som er nødvendig for anvendelsen af denne konvention.

3. En retsafgørelse skal kun anerkendes, hvis den har retskraft i domsstaten, og den skal kun fuldbyrdes, hvis den kan fuldbyrdes i domsstaten.

4. Anerkendelse eller fuldbyrdelse kan udsættes eller afslås, hvis den i stk. 3 nævnte afgørelse er appelleret i domsstaten, eller hvis fristen for ordinær appel af afgørelsen ikke er udløbet. Et afslag er ikke til hinder for en senere anmodning om anerkendelse eller fuldbyrdelse af dommen.

Artikel 5
Grundlaget for anerkendelse og fuldbyrdelse

1. En retsafgørelse kan anerkendes og fuldbyrdes, hvis et af følgende krav er opfyldt –

a) den person, i forhold til hvem der anmodes om anerkendelse eller fuldbyrdelse, havde sædvanlig bopæl i domsstaten på det tidspunkt, hvor den pågældende blev part i sagen ved retten i domsstaten

b) den fysiske person, i forhold til hvem der anmodes om anerkendelse eller fuldbyrdelse, havde sit hovedforretningssted i domsstaten på det tidspunkt, hvor personen blev part i sagen ved retten i denne stat, og det krav, der ligger til grund for afgørelsen, er opstået som følge af denne virksomheds aktiviteter

c) den person, over for hvem der anmodes om anerkendelse eller fuldbyrdelse, er den person, der fremsatte det krav, bortset fra et modkrav, som ligger til grund for afgørelsen

d) sagsøgte havde en filial, et agentur eller en lignende virksomhed uden selvstændig juridisk personlighed i domsstaten på det tidspunkt, hvor den pågældende blev part i sagen ved retten i denne stat, og det krav, der ligger til grund for afgørelsen, er opstået som følge af den pågældende filials, det pågældende agenturs eller den pågældende virksomheds aktiviteter

e) sagsøgte udtrykkeligt anerkendte retten i domsstatens kompetence som led i den sag, hvor afgørelsen blev truffet

f) sagsøgte afgav indlæg vedrørende sagens realitet for retten i domsstaten uden at bestride rettens kompetence inden for den frist, der er fastsat i domsstatens lovgivning, medmindre det er åbenbart, at en indsigelse mod kompetencen eller udøvelsen af denne ikke ville være blevet taget til følge efter denne lovgivning

g) i afgørelsen tog retten stilling til en kontraktlig forpligtelse, og afgørelsen blev truffet af en ret i den stat, hvor opfyldelsen af denne forpligtelse fandt sted eller skulle have fundet sted, i overensstemmelse med

i) parternes aftale eller

ii) den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen, i mangel af et aftalt opfyldelsessted,

medmindre sagsøgtes virksomhed i forbindelse med transaktionen tydeligvis ikke udgjorde en formålstjenlig og væsentlig tilknytning til denne stat

h) afgørelsen vedrørte udlejning af fast ejendom (lejemål), og den blev truffet af en domstol i den stat, hvor ejendommen er beliggende

i) afgørelsen, der gik sagsøgte imod, vedrørte en kontraktlig forpligtelse, der er sikret ved en tinglig rettighed i en fast ejendom beliggende i domsstaten, hvis det kontraktmæssige krav blev fremsat sammen med et krav over for den samme sagsøgte vedrørende denne tinglige rettighed

j) afgørelsen vedrørte en forpligtelse uden for kontraktforhold, der udspringer af død, personskade, beskadigelse eller tab af et materielt gode, og den handling eller undladelse, der er årsag til skaden, fandt sted i domsstaten, uanset hvor skaden blev forvoldt

k) afgørelsen vedrører gyldigheden, opbygningen, virkningerne, administrationen eller ændringen af en frivilligt oprettet trust, som der foreligger skriftlig dokumentation for, og –

i) på det tidspunkt, hvor sagen blev anlagt, var domsstaten i trustdokumentet udpeget som den stat, ved hvis domstole tvister om sådanne spørgsmål skulle afgøres eller

ii) på det tidspunkt, hvor sagen blev anlagt, var domsstaten udtrykkeligt eller implicit angivet i stiftelsesdokumentet som den stat, hvor trustens hovedkontor er beliggende.

Dette afsnit finder kun anvendelse på afgørelser vedrørende interne aspekter i en trust mellem personer, der indgår eller indgik i trusten

l) i afgørelsen tog retten stilling til et modkrav –

i) i det omfang, det var til fordel for modparten, forudsat at modkravet udsprang af den samme transaktion eller begivenhed som kravet eller

ii) i det omfang afgørelsen gik modparten imod, medmindre det var et krav efter lovgivningen i domsstaten, at modkravet blev fremsat for at undgå præklusion

m) afgørelsen blev truffet af en domstol, der er udpeget i en aftale, der er indgået mundtligt eller skriftligt eller ved hjælp af ethvert andet kommunikationsmiddel, der gør oplysningerne tilgængelige, således at de kan anvendes til en efterfølgende henvisning, bortset fra en eksklusiv værnetingsaftale.

ved "eksklusiv værnetingsaftale" i dette afsnit forstås en mellem to eller flere parter indgået aftale, hvori det er fastsat, at allerede opståede tvister eller fremtidige tvister i forbindelse med et bestemt retsforhold skal indbringes for domstolene i en stat eller for en eller flere nærmere angivne retter i en stat, således at ingen andre domstole har kompetence til at behandle sådanne tvister.

2. Hvis der anmodes om anerkendelse eller fuldbyrdelse i forhold til en fysisk person, der primært varetager sine personlige, sin families eller sin husholdnings interesser (en forbruger) i sager om forbrugeraftaler, eller i forhold til en arbejdstager i sager vedrørende arbejdstagerens ansættelseskontrakt –

a) stk. 1, litra e), finder kun anvendelse, hvis samtykket er afgivet mundtligt eller skriftligt over for retten

b) stk. 1, litra f), g) og m), finder ikke anvendelse.

3. stk. 1 finder ikke anvendelse på en afgørelse vedrørende leje af fast ejendom til beboelse (lejeaftale) eller vedrørende registrering af fast ejendom. En sådan afgørelse kan kun anerkendes og fuldbyrdes, hvis den er truffet af en domstol i den stat, hvor ejendommen er beliggende.

Artikel 6
Eksklusivt grundlag for anerkendelse og fuldbyrdelse

Uanset artikel 5 anerkendes og fuldbyrdes en retsafgørelse om rettigheder over fast ejendom kun, hvis ejendommen er beliggende i domsstaten.

Artikel 7
Afslag på anerkendelse eller fuldbyrdelse

1. Anerkendelse eller fuldbyrdelse kan afslås, hvis –

a) stævningen eller et hermed ligestillet processkrift, der indeholder de vigtigste oplysninger om kravet –

> i) ikke er blevet forkyndt for sagsøgte i rette tid og på en sådan måde, at vedkommende har haft mulighed for at varetage sit forsvar, medmindre sagsøgte har deltaget i et retsmøde og redegjort for sine synspunkter ved retten i domsstaten uden at anfægte forkyndelsen, forudsat at lovgivningen i domsstaten gav mulighed herfor, eller
>
> ii) i den anmodede stat er blevet forkyndt for sagsøgte på en måde, der er uforenelig med denne stats grundlæggende retsprincipper vedrørende forkyndelse af dokumenter

b) dommen er opnået ved svig

c) anerkendelse eller fuldbyrdelse ville være åbenbart uforenelig med samfundsordenen i den anmodede stat, herunder situationer hvor den procedure, der gav anledning til dommen, har været uforenelig med grundlæggende retsplejeprincipper i nævnte stat, og situationer hvor statens sikkerhed og suverænitet kan bringes i fare

d) sagen ved retten i domsstaten var i strid med en aftale eller en klausul i et trustdokument, i henhold til hvilken tvisten skulle afgøres ved en ret i en anden stat end domsstaten

e) afgørelsen strider mod en dom, der i den anmodede stat er afsagt i en tvist mellem de samme parter, eller

f) afgørelsen strider mod en dom, der tidligere er afsagt i en anden stat mellem de samme parter i en tvist om samme sagsgenstand, og den tidligere dom opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den anmodede stat.

2. Anerkendelse eller fuldbyrdelse kan udsættes eller afslås, hvis der verserer en sag mellem de samme parter om samme sagsgenstand ved en ret i den anmodede stat, hvor –

a) sagen blev anlagt ved retten i den anmodede stat, før det skete ved retten i domsstaten, og

b) der er en tæt forbindelse mellem tvisten og den anmodede stat.

Et afslag efter denne bestemmelse er ikke til hinder for en senere anmodning om anerkendelse eller fuldbyrdelse af dommen.

Artikel 8
Præjudicielle spørgsmål

1. En afgørelse om et præjudicielt spørgsmål kan ikke anerkendes eller fuldbyrdes inden for rammerne af denne konvention, hvis afgørelsen vedrører et spørgsmål, som denne konvention ikke finder anvendelse på, eller et spørgsmål som omhandlet i artikel 6, og som en ret i en anden stat end den i nævnte bestemmelse omhandlede har truffet afgørelse om.

2. Anerkendelse eller fuldbyrdelse af en retsafgørelse kan afslås, hvis og i det omfang afgørelsen hviler på en afgørelse om et spørgsmål, som denne konvention ikke finder anvendelse på, eller et spørgsmål som omhandlet i artikel 6, og som en ret i en anden stat end den i nævnte bestemmelse omhandlede har truffet afgørelse om.

Artikel 9
Udskillelse

En udskillelig del af en afgørelse anerkendes eller fuldbyrdes, hvis der anmodes om anerkendelse eller fuldbyrdelse af den pågældende del, eller hvis kun en del af afgørelsen kan anerkendes eller fuldbyrdes inden for rammerne af denne konvention.

Artikel 10
Erstatning

1. Anerkendelse eller fuldbyrdelse af en afgørelse kan afslås, hvis og i det omfang der ved dommen er tilkendt en erstatning, herunder erstatning med afskrækkende eller straffende formål, som ikke er en kompensation til en af parterne for det faktiske tab eller den faktiske skade, der er lidt.

2. Retten skal tage hensyn til, om og i hvilket omfang den af oprindelsesdomstolen tilkendte erstatning har til formål at dække omkostninger og udgifter i forbindelse med sagen.

Artikel 11
Forlig (transactions judiciaires)

Forlig (*transactions judiciaires*), som en ret i en kontraherende stat har godkendt, eller som under sagens behandling er blevet indgået ved en ret i en kontraherende stat, og som i domsstaten kan fuldbyrdes på samme måde som en dom, fuldbyrdes efter denne konvention på samme måde som en retsafgørelse.

Artikel 12
Dokumenter, der skal fremlægges

1. Den part, der anmoder om anerkendelse eller fuldbyrdelse, skal fremlægge

a) en fuldstændig bekræftet kopi af afgørelsen

b) hvis der er tale om en udeblivelsesdom, originalen eller en bekræftet kopi af et dokument, hvoraf det fremgår, at stævningen eller et hermed ligestillet processkrift er blevet forkyndt for den udeblevne part

c) eventuelle dokumenter, som måtte være nødvendige for at konstatere, at afgørelsen har retskraft, eller, når det er relevant, at den kan fuldbyrdes i oprindelsesstaten

d) i det i artikel 11 omhandlede tilfælde en attest fra en ret (eller fra det relevante dommerkontor) i oprindelsesstaten, hvoraf det fremgår, at forliget eller en del heraf i domsstaten kan fuldbyrdes på samme måde som en dom.

2. Hvis afgørelsens præmisser ikke gør det muligt for den ret, hvortil anmodningen indgives, at efterprøve, at betingelserne i dette kapitel er opfyldt, kan retten kræve alle nødvendige dokumenter fremlagt.

3. En anmodning om anerkendelse eller fuldbyrdelse kan vedlægges et dokument vedrørende afgørelsen, der er udfærdiget af en ret i domsstaten (herunder af det relevante dommerkontor), i den udformning, som Haagerkonferencen om International Privatret har anbefalet og offentliggjort.

4. Hvis de i denne bestemmelse nævnte dokumenter ikke er affattet på et officielt sprog i den anmodede stat, skal de ledsages af en autoriseret oversættelse til et i denne stat officielt sprog, medmindre andet følger af lovgivningen i den anmodede stat.

Artikel 13
Procedure

1. Proceduren for anerkendelse, fuldbyrdelsespåtegning, registrering med henblik på fuldbyrdelse og fuldbyrdelse af afgørelsen følger lovgivningen i den anmodede stat, medmindre andet er fastsat i denne konvention. Retten i den anmodede stat skal behandle sagen så hurtigt som muligt.

2. Retten i den anmodede stat kan ikke afslå at anerkende eller fuldbyrde en retsafgørelse efter denne konvention med den begrundelse, at der skal anmodes om anerkendelse eller fuldbyrdelse i en anden stat.

Artikel 14
Sagsomkostninger

1. Det kan ikke pålægges den part, som i en kontraherende stat begærer fuldbyrdelse af en afgørelse, der er truffet i en anden kontraherende stat, at stille sikkerhed eller betale et depositum af nogen art med den begrundelse, at parten er udlænding eller ikke har bopæl eller ophold i det pågældende land.

2. Et pålæg om betaling af sagsomkostninger, der er afgivet i en kontraherende stat over for enhver person, der er fritaget for krav om at stille sikkerhed eller betale depositum efter stk. 1, eller efter loven i den stat, hvor sagen er anlagt, skal efter anmodning fra den person, der er berettiget til erstatning af sagsomkostninger, gøres eksigibelt i enhver anden kontraherende stat.

3. En stat kan erklære, at den ikke vil anvende stk. 1, eller afgive en erklæring, hvori den udpeger den ret, der ikke skal anvende stk. 1.

Artikel 15
Anerkendelse og fuldbyrdelse efter national ret

Med forbehold af artikel 6 er denne konvention ikke til hinder for anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelser efter national ret.

Kapitel III – Almindelige bestemmelser

Artikel 16
Overgangsbestemmelse

Denne konvention finder anvendelse på anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, hvis konventionen på det tidspunkt, hvor sagen blev anlagt i domsstaten, havde retsvirkning mellem denne stat og den anmodede stat.

Artikel 17
Erklæringer om begrænsning af anerkendelsen og fuldbyrdelsen

En stat kan erklære, at dens domstole kan afslå at anerkende eller fuldbyrde en afgørelse, der er truffet af en domstol i en anden kontraherende stat, hvis parterne havde bopæl i den anmodede stat, og forbindelsen mellem parterne og alle andre relevante forhold i sagen - bortset fra retten i domsstatens beliggenhed - udelukkende havde tilknytning til den anmodede stat.

Artikel 18
Erklæringer om specifikke områder

1. Når en stat har en stærk interesse i ikke at anvende denne konvention på et specifikt område, kan den pågældende stat erklære, at den ikke vil anvende konventionen på dette område. En stat, der afgiver en sådan erklæring, skal drage omsorg for, at erklæringen ikke er mere omfattende end nødvendigt, og at det udelukkede specifikke område er klart og præcist defineret.

2. For så vidt angår det pågældende område, finder konventionen ikke anvendelse –

i den kontraherende stat, der har afgivet erklæringen

i andre kontraherende stater, hvor der anmodes om anerkendelse eller fuldbyrdelse af en retsafgørelse truffet af den ret i en kontraherende stat, der traf afgørelsen.

Artikel 19
Erklæringer vedrørende retsafgørelser, der vedrører en stat

1. En stat kan erklære, at den ikke agter at anvende denne konvention på retsafgørelser, der er truffet i sager, hvori en af følgende er part –

a) den pågældende stat eller en fysisk person, der repræsenterer den pågældende stat, eller

b) en statslig myndighed i den pågældende stat eller en fysisk person, der repræsenterer en sådan myndighed.

En stat, der afgiver en sådan erklæring, skal drage omsorg for, at erklæringen ikke er mere omfattende end nødvendigt, og at det udelukkede område er klart og præcist defineret. I erklæringen sondres der ikke mellem afgørelser, hvor staten, en statslig myndighed i den pågældende stat eller en fysisk person, der repræsenterer en af dem, er sagsøgt eller sagsøger i sagen ved retten i domsstaten.

2. Anerkendelse eller fuldbyrdelse af en afgørelse, der er truffet af en ret i en stat, der har afgivet en erklæring efter stk. 1, kan afslås, hvis afgørelsen udsprang af en sag, som enten den

stat, der har afgivet erklæringen, eller den anmodede stat, en af deres statslige myndigheder eller en fysisk person, der repræsenterer en af dem, er part i, i samme omfang som angivet i erklæringen.

Artikel 20
Ensartet fortolkning

Ved fortolkningen af denne konvention skal der tages hensyn til dens internationale karakter og behovet for at fremme en ensartet anvendelse af den.

Artikel 21
Vurdering af konventionens anvendelse

Generalsekretæren for Haagerkonferencen om International Privatret træffer med regelmæssige mellemrum foranstaltninger med henblik på at vurdere, hvordan denne konvention anvendes, herunder eventuelle erklæringer, og aflægger rapport til Rådet for Almindelige Anliggender og Politik.

Artikel 22
Forskellige retssystemer

1. I forbindelse med en kontraherende stat, hvor to eller flere retssystemer finder anvendelse i forskellige territoriale enheder for så vidt angår de i denne konvention omhandlede forhold,

a) skal en henvisning til en stats lovgivning eller procedurer forstås som en henvisning til den lovgivning eller de procedurer, der gælder for den pågældende territoriale enhed

b) skal en henvisning til retten eller domstolene i en stat forstås som en henvisning til retten eller domstolene i den pågældende territoriale enhed

c) skal en henvisning til forbindelsen med en stat forstås som en henvisning til forbindelsen med den pågældende territoriale enhed

d) skal en henvisning til en tilknytningsfaktor i forbindelse med en stat forstås som en henvisning til denne tilknytningsfaktor i forbindelse med den pågældende territoriale enhed.

2. Uanset stk. 1 er en kontraherende stat med to eller flere territoriale enheder, hvor der gælder forskellige retssystemer, ikke forpligtet til at anvende denne konvention i tilfælde, der udelukkende vedrører disse forskellige territoriale enheder.

3. En ret i en territorial enhed i en kontraherende stat med to eller flere territoriale enheder, hvor der gælder forskellige retssystemer, er ikke forpligtet til at anerkende eller fuldbyrde en retsafgørelse fra en anden kontraherende stat, blot fordi den efter denne konvention er blevet anerkendt eller fuldbyrdet i en anden territorial enhed i samme kontraherende stat.

4. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse på regionale organisationer for økonomisk integration.

Artikel 23
Forbindelsen med andre internationale aftaler

1. Denne konvention skal fortolkes således, at den så vidt muligt skal være forenelig med andre traktater, der gælder for de kontraherende stater, uanset om disse er indgået før eller efter denne konvention.

2. Denne konvention berører ikke en kontraherende stats anvendelse af en traktat, der er indgået før denne konvention.

3. Denne konvention berører ikke en kontraherende stats anvendelse af en traktat, der er indgået efter denne konvention, for så vidt angår anerkendelse eller fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet af en domstol i en anden kontraherende stat, der også er part i den pågældende traktat. Intet i den anden traktat berører forpligtelserne efter artikel 6 over for kontraherende stater, der ikke er parter i denne traktat.

4. Denne konvention berører ikke anvendelsen af regler, der hidrører fra en organisationer for regional økonomisk integration, som er part i denne konvention, for så vidt angår anerkendelse eller fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet af en domstol i en anden kontraherende stat, der også medlem af den pågældende organisation, såfremt –

a) reglerne blev vedtaget, inden denne konvention blev indgået eller

b) reglerne blev vedtaget efter denne konvention blev indgået, i det omfang de ikke berører forpligtelserne efter artikel 6 over for kontraherende stater, der ikke er medlemmer af organisationen for regional økonomisk integration.

KAPITEL IV – AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 24
Undertegnelse, ratifikation, accept, godkendelse eller tiltrædelse

1. Denne konvention vil være åben for undertegnelse af alle stater.

2. Signatarstaterne er først bundet af denne konvention, når de har ratificeret, accepteret eller godkendt den.

3. Denne konvention vil være åben for tiltrædelse af alle stater.

4. Ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenterne deponeres i Kongeriget Nederlandenes udenrigsministerium, som er konventionens depositar.

Artikel 25
Erklæringer vedrørende forskellige retssystemer

1. Hvis en stat har to eller flere territoriale enheder, hvor forskellige retssystemer finder anvendelse på spørgsmål, der er omfattet af denne konvention, kan den erklære, at konventionen skal omfatte alle dens territoriale enheder eller kun en eller flere af dem. I en sådan erklæring skal det udtrykkeligt angives, hvilke territoriale enheder denne konvention finder anvendelse på.

2. Hvis en stat ikke afgiver nogen erklæring efter denne artikel, finder konventionen anvendelse i alle den pågældende stats territoriale enheder.

3. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse på regionale organisationer for økonomisk integration.

Artikel 26
Organisationer for regional økonomisk integration

1. En organisation for regional økonomisk integration, der udelukkende består af suveræne stater, og som har kompetence på alle eller nogle af de områder, som konventionen regulerer, kan undertegne, acceptere, godkende eller tiltræde konventionen. Organisationen for regional økonomisk integration har i så fald de samme rettigheder og forpligtelser som en kontraherende stat, i det omfang den pågældende organisation har kompetence på de områder, der reguleres af konventionen.

2. Organisationen for regional økonomisk integration giver på tidspunktet for undertegnelsen, accepten, godkendelsen eller tiltrædelsen depositaren skriftlig meddelelse om de sagsområder, der er omfattet af konventionen, og for hvilke organisationen har fået overdraget kompetence fra dens medlemsstater. Organisationen giver straks depositaren skriftlig meddelelse om eventuelle ændringer af dens kompetence i forhold til dens seneste meddelelse efter dette stykke.

3. I forbindelse med ikrafttrædelsen af denne konvention vil instrumenter, der er deponeret af en organisation for regional økonomisk integration, ikke tælle med, medmindre organisationen for regional økonomisk integration i overensstemmelse med artikel 27, stk. 1, erklærer, at dens medlemsstater ikke bliver parter i denne konvention.

4. Enhver henvisning i denne konvention til en "kontraherende stat" eller "stat" er ligeledes, hvor det er relevant, at betragte som en henvisning til en organisation for regional økonomisk integration.

Artikel 27

Organisationer for regional økonomisk integration som kontraherende parter uden deres medlemsstater

1. På tidspunktet for undertegnelsen, accepten, godkendelsen eller tiltrædelsen kan en organisation for regional økonomisk integration erklære, at den har kompetence på alle de af denne konvention regulerede områder, og at dens medlemsstater ikke bliver parter i konventionen, men vil være bundet heraf i kraft af organisationens undertegnelse, accept, godkendelse eller tiltrædelse.

2. Når en organisation for regional økonomisk integration afgiver en erklæring i overensstemmelse med stk. 1, er en henvisning i denne konvention til en "kontraherende stat" eller "stat" ligeledes, når det er relevant, at betragte som en henvisning til organisationens medlemsstater.

Artikel 28

Ikrafttræden

1. Denne konvention træder i kraft den første dag i måneden efter udløbet af den periode, i hvilken der kan gives meddelelse i overensstemmelse med artikel 29, stk. 2, for så vidt angår den anden stat, der har deponeret sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument som omhandlet i artikel 24.

2. Herefter træder konventionen i kraft –

a) for hver stat, der efterfølgende ratificerer, accepterer, godkender eller tiltræder den, den første dag i den måned, der følger efter udløbet af den periode, i hvilken der kan gives meddelelse i henhold til artikel 29, stk. 2, for så vidt angår den pågældende stat

b) for territoriale enheder, som bliver omfattet af denne konvention i overensstemmelse med artikel 25 efter konventionen trådte i kraft i den stat, der afgav erklæringen, den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder fra meddelelsen af den i nævnte artikel omhandlede erklæring.

Artikel 29

Oprettelse af forbindelser efter konventionen

1. Denne konvention har kun virkning mellem to kontraherende stater, hvis ingen af dem har givet depositaren meddelelse om den anden i overensstemmelse med stk. 2 eller 3. Hvis der ikke foreligger en sådan meddelelse, har konventionen virkning mellem to kontraherende

stater fra den første dag i den måned, der følger efter udløbet af den periode, i hvilken der kan gives meddelelse.

2. En kontraherende stat kan senest 12 måneder efter datoen for depositarens meddelelse, jf. artikel 32, litra a), meddele depositaren, at en anden stats ratifikation, accept, godkendelse eller tiltrædelse ikke medfører, at der etableres forbindelser mellem de to stater efter denne konvention.

3. En stat kan ved deponeringen af sit instrument i henhold til artikel 24, stk. 4, meddele depositaren, at dens ratifikation, accept, godkendelse eller tiltrædelse ikke medfører, at der etableres forbindelser med en kontraherende stat i henhold til denne konvention.

4. En kontraherende stat kan til enhver tid tilbagekalde en meddelelse, som den har givet efter stk. 2 eller 3. En sådan tilbagekaldelse får virkning fra den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en frist på tre måneder efter datoen for meddelelsen.

Artikel 30
Erklæringer

1. Erklæringer som omhandlet i artikel 14, 17, 18, 19 og 25 kan afgives i forbindelse med undertegnelse, ratificering, accept, godkendelse eller tiltrædelse eller på et hvilket som helst tidspunkt derefter, og kan når som helst ændres eller tilbagekaldes.

2. Erklæringer, ændringer og tilbagekaldelser skal meddeles depositaren.

3. En erklæring, der afgives i forbindelse med undertegnelse, ratifikation, accept, godkendelse eller tiltrædelse, får virkning samtidig med, at konventionen træder i kraft for den pågældende stat.

4. En erklæring, der afgives på et senere tidspunkt, og en eventuel ændring eller tilbagekaldelse af en erklæring får virkning den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder fra dagen for depositarens modtagelse af meddelelsen.

5. En erklæring, der afgives på et senere tidspunkt, og enhver ændring eller tilbagekaldelse af en erklæring finder ikke anvendelse på retsafgørelser, der hidrører fra sager, der allerede er anlagt ved retten i domsstaten, når erklæringen får virkning.

Artikel 31
Opsigelse

1. En kontraherende part i denne konvention, kan opsige denne ved en skriftlig meddelelse til depositaren. Opsigelsen kan begrænses til en eller flere territoriale enheder i en stat med forskellige retssystemer, som er omfattet af denne konvention.

2. Opsigelsen får virkning den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på 12 måneder fra dagen for depositarens modtagelse af meddelelsen. Hvis der i meddelelsen er angivet en længere opsigelsesperiode, får opsigelsen virkning ved udløbet af denne længere periode fra den dag, hvor depositaren modtog meddelelse herom.

Artikel 32
Meddelelser fra depositaren

Depositaren giver medlemmerne af Haagerkonferencen om International Privatret og de andre stater og organisationer for regional økonomisk integration, som har undertegnet, ratificeret, accepteret, godkendt eller tiltrådt denne konvention i overensstemmelse med artikel 24, 26 og 27, meddelelse om følgende –

a) de i artikel 24, 26 og 27 omhandlede undertegnelser, ratifikationer, accepter, godkendelser og tiltrædelser

b) datoen for denne konventions ikrafttræden, jf. artikel 28

c) meddelelser, erklæringer, ændringer og tilbagekaldelser som omhandlet i artikel 26, 27, 29 og 30 og

d) opsigelser som omhandlet i artikel 31.

Til bekræftelse heraf har undertegnede, der er behørigt bemyndiget dertil, underskrevet denne konvention.

Udfærdiget i Haag den 2. juli 2019 på engelsk og fransk, idet begge tekster har samme gyldighed, i et eksemplar, som skal deponeres i Kongeriget Nederlandenes regerings arkiv, og hvoraf en bekræftet genpart vil blive fremsendt ad diplomatisk vej til hver af de stater, som var medlem af Haagerkonferencen om international privatret på tidspunktet for dens 22. samling, samt til hver af de øvrige stater, som deltog i denne samling.